

13.) Az altató forrás¹

Az ünnepnapok elteltével az áldott Brendan atya és követői megrakták élelemmel bárkájukat, és a szerzetesek áldásával serényen kihajóztak az óceánra. A nagybőjt kezdetéig bárkájuk, hol evezők, hol vitorlák segítségével, az óceán legkülönbözőbb részeit barangolta be.

Egy nap aztán egy sziget tűnt fel a láthatáron. A testvérek buzgón evezni kezdtek, mert az éhség és szomjúság már igen gyötörte őket. Élelmük és vizük három napja elfogyott. Azt követően, hogy a szent atya megáldotta a kikötőhelyet és mindannyian partra szálltak, egy növények és gyökerek sokféleségétől tarkálló rétre bukkantak, közepén tisztavízű patakkaival, melynek medrében különféle halak úsztak a tenger felé.

Szent Brendan így szólt a testvérekhez: „E helyen Isten vigaszt ad nekünk fáradozásainkért. Fogjatok annyi halat, amennyi elegendő lesz vacsorára, és süsítetek meg őket. Gyűjtsétek be a növényeket és gyökereket, melyeket Isten készített az Ó szolgálóinak.” Társai így is cselekedtek. Ivásra töltvén a vizet, Isten embere azonban figyelmeztette őket: „Testvéreim, vigyázzatok nehogy túl sokat igyatok e forrás vizéből, különben hamar erőt vesz testeteken.” Isten emberének intését a testvérek eltérően értelmezték. Néhányan csupán egy po-

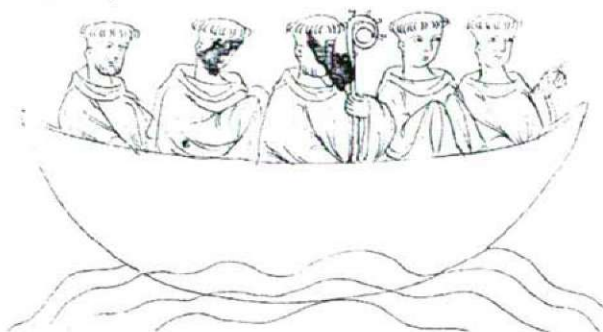
¹Ez a történet is toposz az *immramok* körében. A különleges forrás azonban eltérő tulajdonságokkal bír. Snedgus történetében (Stokes, RC 9/1888) a forrás vize olyan édes, mint a tej. Corra utazásánál (Stokes, RC 14/1893) borfolyóval találkozunk. „Máeldúin és társai elértek a csodaforrás szigetére. A forrásból szerdán és pénteken víz fakadt, vasárnap tej, ünnepnapokon pedig bor és sör folydogált belőle.” Ez azonban az ördög forrása (Germán, kelta..., 176. o.). A *Navigatio* „német változatában” (Volksbuch 1471, Augsburg) a Lakatlan Sziget című fejezetnél feltűnik a máeldúni forrás: a négy forrás egyikéből bor, a másikkól tej, a harmadikból olaj, a negyedikből pedig méz folyik. Ugyanakkor a látomásirodalom számos más alkotásában is található hasonló motívum. Ld. Gurevics, i.m., 254. o.

hárral ittak, mások kettővel, de voltak, akik hárommal is. Ez utóbbiak három napon és három éjen át tartó mély álomba merültek. Másokat két napra és két éjjelre győzött le az álom. A többiek csupán egy napot és egy éjszakát aludtak át. A szent atya pedig szakadatlanul imádkozott Istenhez testvéreiért, akiket a tudatlanság ekkora veszélybe sodort.

Amikor a három napra álomba merült testvérek is felébredtek, így szólt hozzájuk: „Testvéreim, meneküljünk ezen életünket fenyegető veszély elől, mielőtt még valami rosszabb történik velünk. Az Úr megadta nekünk a létfenntartásunkhoz szükséges javakat, de ti kárt tettetek velük magatokban. Menjünk a partra, és fogjunk annyi halat, amennyi előkészítve Nagycsütörtökig minden harmadnap étkészésre elegendő ételmet biztosít. Ami a vizet illeti minden testvér naponta csupán egy kupával ihat, és ugyanez áll a gyökerekre is.” Az Isten embere által elrendelt cselekedeteket végrehajtva, megrakták a bárkát, és észak irányában elhajóztak.

14.) A megalvadt tenger¹

Három nap és három éjjel múltán elállt a szél, és a tenger kezdett kásásodni – csendes, nyugodt volt minden. „Vegyétek ki az evezőket a vízből és vonjátok be a vitorlát. Hagyjuk, hogy Isten oda vezesse bárkánkat, ahová Ő akarja!” – szólt a szent atya.

¹ „Mare esse quasi coagulatum.” A megalvadt tenger vidéke néhány feltételezés szerint valahol Izland, illetve Grönland környékén keresendő; az arktikus vizek határánál, ahol a jegesedésnek indult tengerre illik a leírás. A már említett Dicuil és az izlandi sagák is beszámolnak arról, hogy ír papok (*papar*) elhajóztak egészen a befagyott tengerig.